

Van de redactie

Dit is de 39e uitgave van de Historische Vereniging Bergambacht.

Achtereenvolgens komen in dit nummer aan de orde:

- 1 Mededelingen bestuur en redactie
- 2 Het komend voorjaarsprogramma
- 3 Een vergeten monument (Roel Botter)
- 4 Rijke Rinus (aanvulling op art. in nr. 38)
- 5 Herinneringen (afl.7) Piet de Post (Roel Botter)
- 6 Bergambachts dialect
- 7 Agenda Algemene Ledenvergadering
- 8 Financieel jaarverslag
- 9 Uit het archief

Mededelingen bestuur en redactie

Per 31 januari 2020 telde onze vereniging 146 leden. We zijn blij met deze groei. Zo kunnen we hopelijk meer initiatieven ontplooien.

Van de hr. J. Noomen ontvingen wij een fotoboek met unieke kleurenfoto's van Nederland in oorlogstijd.

Van mevr. v.d. Heuvel-v.d. Willik uit Gouda ontvingen wij een militair zakboekje van haar opa Gerard Noomen die in 1914 als loteling onder de wapenen werd geroepen. De inhoud hebben wij mogen kopiëren.

Van mevr. Van Vliet ontvingen wij 2 foto's van de aanleg van de N207 in de jaren '50.

Ook van de hr. J. Verver ontvingen wij een aantal foto's die we in ons digitaal archief konden plaatsen. Alle gevers hartelijk dank!

Om de benoeming van onze nieuwe penningmeester tijdens de korte ingelaste A.L.V van 24 sept. 2019 geheel in lijn met de statuten te houden, zal deze op de Alg. Led. Verg. van 24 mrt. a.s. alsnog geformaliseerd worden.

Kijk voor actuele informatie op onze website bij 'Nieuws.'

Het komend voorjaarsprogramma

Noteer alvast in uw agenda de data van de komende lezingen. Een uitgebreide voorbeschouwing is te vinden op www.historischeverenigingbergambacht.nl onder het tabblad 'nieuws' en een week tevoren op onze facebookpagina.

Op 25 februari 2020 houdt ons bestuurslid Peter Sluisman een lezing over de geschiedenis van het slagersvak onder de titel: Slagers, Vlees en Kunst.

Het slagersvak bestond al bij de Egyptenaren in de oudheid en ook de Romeinen kenden slachthuizen. In ons land ontstonden na 1100 de slagersgilden die na 1811 onder Franse druk werden opgeheven. In de lezing ziet u naast de ontwikkeling van het slagersvak ook hoe kunstschilders hier door de eeuwen heen tegenaan keken.

Op 24 maart 2020 is de Algemene Ledenvergadering. De agenda vindt u verderop in dit blad. Na de pauze houdt Roel Botter een lezing/powerpoint presentatie over Bergstoep. Het buurtschap dat er lang een beetje heeft 'bijgehangen,' maar zich tegenwoordig goed op de kaart zet, niet op de laatste plaats door de actieve bewonersvereniging.

Op 22 april houdt de heer Paul in 't Veld uit Krimpen aan den IJssel een dubbele lezing. Voor de pauze komt het ontstaan van de Krimpenerwaard aan de orde en na de pauze vertelt hij over de onstaansgeschiedenis tot aan de sloop in 1909 van het Slot 's Heeraarstberg in Bergambacht. Voor alle lezingen geldt: Aanvang 20.00h. Inloop vanaf 19.30h

Een vergeten monument (door Roel Botter)

2020 is het jaar van herdenken. Herdenken van 75 jaar vrijheid. Overall in het land en dus ook in de Krimpenerwaard zijn er activiteiten gepland die in de loop van dit jaar vorm zullen krijgen. De oorlog begon zoals bekend in de meidagen van 1940 en voor een aantal dorpen in de Krimpenerwaard werden de gevolgen van die oorlogshandelingen al snel merkbaar. Niet alleen het overvliegen van vijandelijke vliegtuigen maakte duidelijk dat het bittere ernst was. Ook de onverwachte toestroom van duizenden vluchtelingen uit plaatsen rond de Grebbelinie, zoals Veenendaal en Rhenen, drukte de bewoners van onze doorgaans zo rustige streek met de neus op de keiharde werkelijkheid.

Zelfs vanaf de daken bekeek men de aankomst van de evacuees uit Veenendaal en Rhenen. Hier bij de winkel van Koudstaal de schoemaker in de Raadhuisstraat. Ramptoerisme avant l  lettre.

In kolenschepen werden de mensen die huis en haard moesten verlaten bij Elst ingescheept, met de bedoeling dat ze voorbij Rotterdam zouden varen om op eiland Voorne-Putte een tijdelijk onderkomen te vinden. Zo ver zou men echter niet komen. De oorlogshandelingen vertraagden de reis en men moest de nacht aan boord van de schepen doorbrengen in de buurt van Culemborg. De volgende dag werd al snel duidelijk dat men het einddoel niet zou bereiken. Uiteindelijk, aangekomen ter hoogte van Schoonhoven werd besloten te ontschepen. De hygiënische omstandigheden aan boord waren afschuwelijk.

De schepen waren letterlijk latrines geworden. Zo gingen duizenden mensen op pad om hun heil te zoeken in de dorpen langs de Lek en later ook verder in de Krimpener- en Alblasserwaard. Het verloop van de geschiedenis is bekend. Na 4 dagen oorlog gaf Nederland zich over en na een verblijf van 2 tot 3 weken gingen de meeste vluchtelingen weer terug naar hun woonplaatsen of wat daar van over was. Als teken van erkentelijkheid voor de spontane opvang werden door zowel Rhenen als Veenendaal objecten en voorwerpen aan Bergambacht en Ammerstol geschonken. In de Raadhuisstraat in Bergambacht verrees in 1941 de Veenendaalse Bank en boven het bordes van het voormalig raadhuis hangt een lamp, geschonken door de Rhenense bevolking. In de kerk van Ammerstol hangen 2 plaquettes die zijn geschonken door de Veenendaalse gemeenschap.

Wat echter bij vrijwel niemand bekend was en ook niet bij uw redacteur, was het feit dat de vluchtgemeenten, dus de dorpen die de vluchtelingen hadden opgenomen, in 1949 een klein

gedenkteken hadden geschonken aan Rhenen. Bij het zoeken naar informatie over een heel ander onderwerp stuitte ik op een brief

De onthulling van het gedenkteken in 1949 in Rhenen

van toenmalig burgemeester Diepenhorst die hij in 1947 had geschreven aan zijn collega in Krimpen aan de Lek. In die brief werd gesproken over het aanbieden van een sober gedenkteken en over de verdeelsleutel van de kosten. Dat was voor mij een bijzondere vondst. Navraag leerde dat niemand mij hier iets over kon vertellen. Dus daarom maar contact gezocht met de Gemeente Rhenen die mij weer doorverwees naar de historische vereniging aldaar. Al snel kwam een bericht van bevestiging met een foto van de onthulling van het gedenkteken in 1949.

Ik ben het gedenkteken gaan opzoeken en vond het aan de Buitenomme. Ik moet eerlijk bekennen dat het me wel raakte toen ik de namen van die polderdorpen op de plaat zag staan. Nog net leesbaar, want de toestand waarin het verkeerde was

allerberoerdst. Het was overwoekerd door onkruid, de voegen waren geërodeerd en de tekst op de plaat vervaagd. Daar moest iets gebeuren! Kort samengevat: Ik heb bij zowel een wethouder van Rhenen als van Krimpenerwaard aan de bel getrokken.

Burgemeester Hans van der Pas van Rhenen en wethouder Janette Hofman van Gemeente Krimpenerwaard leggen bloemen bij het opgeknapte gedenkteken.

En het moet gezegd: Men heeft het vlot opgepakt en beloofd het gedenkteken op te knappen voor zover dat mogelijk was. Op 17 januari was het zover. Met wethouder Janet Hofman van de Gemeente Krimpenerwaard mocht ik als gast en vertegenwoordiger van de Historische Vereniging Bergambacht de onthulling van het opgeknapte monument bijwonen. Het was

voor de gemeente Rhenen tegelijkertijd de start van het herdenkingsjaar 75 jaar vrijheid. Na de plechtigheid werd koers gezet naar de Cunerakerk waar een indringend programma over vrijheid en vluchten door de jaren heen centraal stonden. Die avond werd maar weer eens duidelijk dat vrijheid geen vanzelfsprekendheid is en gekoesterd en verdedigd moet worden.

Rijke Rinus

(aanvulling op het artikel uit nr. 38)

Het artikel over Rijke Rinus in het najaarsnummer van 2019 heeft veel losgemaakt bij de lezers. Men herinnerde zich de opwinding in het dorp in de jaren '50 nog goed en er kwamen veel verhalen los. Zo kreeg ik van ons lid Arie Schouten Czn. een epistel waarin hij een aantal dingen beschreef die zo kenmerkend waren voor de familie M en hun legendarische zuinigheid.

Ik citeer: Vader Schouten had regelmatig contact met Adriaan van Vliet de kleermaker die hem vertelde dat hij onlangs door de moeder van Rinus was ontboden om een pak aan te meten. Ze had echter een opmerkelijke wens. “Je moet het pak voor mijn man wat krap aanmeten, dan kan hij het aan naar de ochtenddienst van de kerk en Rinus naar de avonddienst.” Hoe praktisch! Op zekere dag werd een tapijt ‘op zicht’ besteld en afgeleverd bij de familie M. Echter een paar dagen later kon het weer worden opgehaald. Wat bleek: Er was een verjaardag geweest en zo had men kunnen pronken met het fraaie kleed.

Na zijn verblijf in de Rotterdamse gevangenis vertelde hij dat hij de deur thuis niet meer op slot deed. Hij had begrepen van daar

ook opgesloten inbrekers dat dit zinloos was. “Als ze willen komen ze toch altijd binnen.”

Toen Rinus wat ouder was geworden, werd hij ook wat losser van zijn geld. Hij ging zelfs met een jongedame uit 't Beijersche naar de wintersport in Oostenrijk en trouwde later met een vrouw uit Utrecht die bij de bank werkte waar Rinus bankierde. Ze wist dus dat ze een hoofdprijs had getrokken. Ze zijn daarna verhuisd naar de Veluwe, maar kwamen nog wel eens naar Bergambacht voor een doordeweekse kerkdienst. In augustus 1982 is hij overleden. De begrafenis vond plaats in Bergambacht en werd uitgevoerd met een klassieke lijkkoeft met zwarte paarden ervoor.

Herinneringen (7) (door Roel Botter)

Piet (en) de Post, de burgemeester van de Dijklaan

Wat doe je wanneer je iemand die niet in je directe nabijheid is, dringend iets wilt laten weten? Je pakt de telefoon, simpel. Dat is al sinds ver in de vorige eeuw zo. Het wordt al wat lastiger wanneer er een beeld bij het verhaal moet worden gevormd, tenminste, zo was het tot in de beginjaren '90. Voor vrijwel iedereen was versturen met de post dan de meest voor de handliggende optie. Zo halverwege de jaren '90 veroverde internet de wereld in een steeds hoger tempo en het vervolg is bekend. We mailen, appen, de Grote Winkler-Prins en De Oosthoek belandden bij de kringloop, want op Wikipedia is alles te vinden en veel gedetailleerder dan we gewend waren. Zelfs in onze taal verschenen talloze nieuwe begrippen. We versturen nog wel eens iets met per post, maar alleen als het niet anders kan.

Zelfs de kerstkaarten ontkwamen niet aan de omslag en worden massaal digitaal verstuurd. Vooral nu de kosten tot een bedenkelijk niveau zijn gestegen. Ooit was het postbedrijf een instituut, een begrip. Voormalige architectonische parels in wat grotere plaatsen getuigen nog van de grandeur die het bedrijf toen als vanzelfsprekend bezat. We hoeven er helemaal niet ver voor te reizen om de stille getuigen van die tijd met eigen ogen te aanschouwen. In Ammerstol aan de Lekdijk en in de Schoonhovense Lopikerstraat zijn de voormalige postkantoren nog steeds te vinden. Niet zo uitbundig van ontwerp als bijvoorbeeld het oude postkantoor aan de Rotterdamse Coolsingel, maar niettemin toch met een uitstraling die een rijk verleden in zich draagt.

Het dubbele pand aan de Hoofdstraat waar tot 1938 het postkantoor was gevestigd. Later slagerij De Mik en tegenwoordig de ingang van de P.J. Smitsstraat

In Bergambacht is het er wat bescheidener aan toegegaan voor wat betreft het onderkomen van het postbedrijf. Het eerste kantoor bevond zich vanaf 1872 aan de Hoofdstraat op nr.62 in het voorhuis van wat nu damesmodezaak Just be Jolie is. Tot 1917 waren eerst A.T van der Leeden en daarna A.C. van der Leeden de kantoorhouders. In 1917, nadat in 1886 een grote brand de woning in de as had gelegd en deze later weer werd herbouwd, samen met het naastgelegen pand, verhuisde het postkantoor naar Hoofdstraat 18, waar C. Anker kantoorhouder werd. Hier bleef het kantoor tot 1938, waarna het naar de Burgemeester Uilkensstraat verhuisde.

Hoofdstraat 16 en 18 was een dubbel woonhuis dat in 1993 werd gesloopt, na lang tegenstribbelen van de toenmalige bewoner Frits de Mik, die er jarenlang zijn slagersbedrijf had uitgeoefend. De P.J. Smitsstraat kreeg daarmee haar definitieve ontsluiting naar de Hoofdstraat. Het gebouw aan de Burg. Uilkensstraat is het eerste postkantoor dat ik me herinner. Net als de twee postbodes; Toon de Joode en Piet (de post) Blanken.

Toon de Joode woonde aan de Parallelweg in het middelste huis van een blokje van 3 tussen Cor van de Velde en Arie den Ouden. Piet de Post, zoals ik hem in het vervolg van dit verhaal zal blijven noemen, omdat iedereen dat deed, had zijn huis op Dijklaan 8. Opvallende symboliek: zowel beide postbodes als de woningen zijn al lange tijd niet meer onder ons en uit het straatbeeld verdwenen.

Terug naar het postkantoor aan de Burg. Uilkensstraat. In mijn jeugd hield de heer De Regt er kantoor. Alles wat een 'stoffige' ambtenaar omschrijft kwam in hem samen. Precies en plichtsgetrouw deed hij zijn werk achter het loket, waar alles om hem heen, vanwege zijn tamelijk geringe gestalte, gehuld in een

grijze stofjas, veel groter leek dan het was. In de voorgevel van het gebouw zat een brede gleuf waarin je de te versturen post kon deponeren. Of er toen ook al brievenbussen in de wat meer afgelegen buurten zoals Zuidbroek en Bovenberg waren weet ik niet, maar ik verwacht het wel. Hoe ambtelijk De Regt ook was, hij bezat toch ook weer een zekere souplesse in het toepassen van de regels. Wanneer je post wilde versturen, geen postzegels had en het kantoor dicht was, volstond het om het ongefrankeerde stuk in de bus te werpen en er los geld achteraan te gooien. De Regt plakte de postzegel er dan wel op, daar kon je op vertrouwen.

Dijklaan 8, het huis van Piet de Post, nu ingang Ambachtstraat naar
industrieterrein De Wetering
Die brievenbus - de gleuf is al lang geleden dichtgemaakt - was
ook wel eens het doelwit van baldadige jeugd die er levende

kikkers in gooide. Het zou me niet verbazen als De Regt hoofdschuddend om zo'n brutaliteit, de beestjes voorzichtig tussen de poststukken heeft uitgevist en naar de sloot aan de overkant van de straat heeft gebracht. De Regt ging met pensioen, verhuisde naar het huis naast Korevaar, honderd meter verderop en werd opgevolgd door Scheenstra. Eigenlijk moet ik zeggen: de familie Scheenstra, want het uit drie personen bestaande gezin, vader, moeder en dochter, bevolkte tijdens openingstijden van het kantoor gezamenlijk de ruimte achter de balie. Vader achter het loket, moeder als ordebewaakster en controleur van vader. Wanneer haar iets niet beviel in de conversatie tussen hem en de klant, liet ze dat onverbloemd weten. Ze loerde ook over zijn schouder mee wanneer er iets interessants werd verhandeld. Tegen sluitingstijd posteerde ze zich bij de deur. Als het zover was ging de deur op slot en liet ze alleen maar mensen vertrekken. Ze was onverbiddelijk. Klopte je te laat aan dan werd je de toegang geweigerd met de boodschap dat het kantoor gesloten was en je morgen maar terug moest komen.

Ook dochterlief scharrelde rond tussen de poststukken om mij nog altijd onduidelijke redenen. Maar ook aan die periode kwam een eind. Scheenstra verdween, Klaas Anker kwam en daarna Leen Vermij, het postkantoor ging naar de Meidoornstraat en werd daar opgeheven. De rest is geschiedenis. De romantiek van het dorpse postbedrijf is historie. De postbesteller is een anonymus geworden. Wie kent er nog een postbesteller?

De laatste postbodes die iedereen kende. V.l.n.r. Kees Speksnijder, kantoorhouder L.Vermeij, Piet Blanken en Hans de Vast

Zo'n 60 jaar geleden was dat anders. Met zijn blauwzwarte uniform, rood afgebiesd, de pet met de letter PTT boven de klep, was de postbode een niet weg te denken figuur in het leven van de dorping. In weer en wind, de fietstassen zwaar beladen, deden ze hun ronde, maakten een praatje en leerden de mens achter menig voordeur soms beter kennen dan de naaste verwanten. Ze namen kleine boodschappen mee voor hen die wat moeilijk uit de voeten konden en te ver van het dorp woonden en fungeerden als lokaal nieuwsblad. De postbode was een onmisbare vaste waarde en sociale factor in het dorpsleven. Piet de Post was de belichaming van die figuur. Net als de in de vorige uitgave beschreven politiemans Boerboom, kende Piet alles en

iedereen. In 1939 trad hij als 18-jarige in de voetsporen van zijn vader die ook postbesteller geweest was. Niet direct in een echt PTT uniform, gewoon in burgerkleding met een etiket van de PTT er opgeplakt en met zijn eigen fiets. Daarmee reed hij de eerste jaren als hulpje 's morgens en 's avonds naar het stationnetje van het spoortje dat tussen Schoonhoven en Gouda reed en lichtte er de bus. Na 9 jaar kreeg hij zijn vaste aanstelling en de bijbehorende fiets en uniform.

40 jaar lang trapte Piet de kilometers weg, beladen met poststukken, medicijnen, boodschappen en cadeautjes die hij op verzoek meebracht voor zijn 'klanten.' Hij hapte gezellig een pannenkoek mee wanneer ergens de geur naar buiten waaide en hij er een opmerking over had gemaakt, die dan weer leidde tot een uitnodiging om toe te tasten. Hij behoorde bij het dagelijks leven, net als de melkboer en de slager, of de kruidenier die de ingevulde boodschappenboekjes kwam ophalen om de bestelde waar later op de dag af te leveren. Toen Piet eens op een bezorgadres tijdens een kop koffie opmerkte dat hij wel van slaatjes hield, nam de vrouw des huizes dat uiterst serieus. Aan de groenteman vertelde ze, toen hij met zijn waar langs kwam, dat ze van alles nodig had voor een slaatje, "want de postbode was daar dol op." De groenteman vertelde dit natuurlijk weer aan Piet die met een bezwaard hart naar de vrouw is gereden en uitlegde dat het niet serieus bedoeld was. "Gewoon een opmerking, meer niet." Het slaatje was echter al klaar en ze hebben het samen toen toch maar gezellig opgegeten. De intrede van de groene buitenbrievenbussen, vooral in de wat afgelegen buurten, was het begin van de teloorgang. Zo ervoer hij dat. De contacten werden minder. Hij vond nog wel eens een briefje uit de bus steken dat aan hem was gericht met het verzoek iets uit het dorp mee te brengen, maar de loop was er uit. Plichtsgetrouw bleef hij zijn

klanten van post voorzien en ‘regelde’ veel dingen voor ieder die een beroep op hem deed. Zijn uitgebreide netwerk, zoals dat tegenwoordig wordt genoemd, maar gewoon een moderne naam voor een oud begrip is, kwam hem daarbij goed van pas. Niet zonder reden droeg hij de eretitel Burgemeester van de Dijklaan. In 1980 werd hij onderscheiden met de zilveren medaille in de Orde van Oranje Nassau, niet alleen voor zijn werk bij de PTT, maar ook voor de hulp aan wie maar een beroep op hem deed. Kort daarna ging hij met vervroegd pensioen.

Kantoorhouder Leen Vermij schudt Piet Blanken de hand ten afscheid.

Hij kon echter maar kort van het vrije leven aan de Dijklaan genieten. Zijn huis stond letterlijk in de weg. De gemeente had plannen, grote plannen. Industrierrein De Wetering moest de Bergambachtse economie een boost geven. Voor een autobedrijf en een transportonderneming was geen plaats meer in de Hoofdstraat. Garage Terlouw en expeditiebedrijf De Langen werden dringend verzocht te verdwijnen. De Hoofdstraat was om te wonen en te winkelen. De gemeente wilde meer schone industrie aantrekken en die moest op een goed bereikbaar terrein worden gevestigd. Het was de doodsteek voor de woning van Piet. Zijn huis stond op de plek waar de Ambachtstraat was geprojecteerd. En wanneer de gemeente iets in haar hoofd heeft, kun je gaan procederen en hoog en laag springen, maar in de meeste gevallen trek je als burger aan het kortste eind; Piet dus ook. Het huis werd onteigend. Piet kreeg een bedrag en verhuisde naar de Jasmijnstraat, waar hij uiteindelijk weer zijn draai vond en zich ook daar nog lang verdienstelijk heeft gemaakt. Een 'regelaar' bleef hij nu eenmaal..

Bergambachts dialect

Het is misschien 2 generaties geleden dat in de Krimpenerwaard nog volop dialect werd gesproken. Die dialecten konden zelfs nog verschillen tussen de dorpen. Na de ontsluiting van de Krimpenerwaard door de aanleg van de N207 en de N210 en de daarmee gepaard gaande mobiliteit is het snel minder geworden. Tegenwoordig vind je nog maar weinig mensen die dialect spreken. Je kunt daar op verschillende manieren tegenaan kijken. Je kunt het jammer vinden omdat iets dat deel uitmaakt van de geschiedenis/cultuur van de streek dreigt te verdwijnen. Maar anderzijds voorkomt het wel dat je niet meer de ervaring

ondergaat zoals uw redacteur in zijn jonge jaren. Toen ik naar Rotterdam ging om mijn opleiding voort te zetten, die zich vooralsnog in de vertrouwde omgeving van de polder had afgespeeld, werd ik rücksichtloos uitgelachen wanneer ik het woord nam. Je beseft snel dat je nauwelijks serieus werd genomen, wanneer je je niet als een haas aanpaste aan het geldende idioom. Achteraf was dat Rotterdams nu ook niet bepaald stijlvol om te horen.

Hoewel plat Bergambachts lijkt te zijn verdwenen, geeft mijn geheugen na enige raadpleging nog heel wat geheimen prijs. Daarom heb ik een kort gedicht geschreven waar de meeste lezers toch wel uit moeten komen.

Gedichie

In de bogerd liep un kuissie
D'r stinge kopstove langs de slôôt
Soches brôôd en sèves waipap
Zôô wiere klaintjies vroeger grôôt

Wellicht heeft het u aan het denken gezet en schieten u woorden te binnen die nooit meer gebruikt worden, maar het waard zijn om vast te leggen. De klassieke kluitruif (hark) is zo'n voorbeeld. Mail ze ons s.v.p.! Het emailadres vindt u op de 1e pagina van dit blad. Bijnamen waren er vooral in Ammerstol. We hebben er een lange lijst van, waaruit binnenkort een bloemlezing volgt. Echter Bergambachtse bijnamen zijn er minder. Ook hier geldt: Weet u een bijnaam, liefst met de werkelijke naam erbij, mail ons!

HISTORISCHE VERENIGING BERGAMBACHT

Algemene Ledenvergadering

Agenda voor de Algemene Ledenvergadering van 24 maart 2020

Plaats: De Schakel, Schoolstraat Bergambacht. Aanvang 20.00h

- 1 Opening
- 2 Vaststelling agenda
- 3 Ingekomen stukken en mededelingen
- 4 Vaststelling en goedkeuring van de notulen van de A.L.V van 26 maart 2019. Deze notulen staan afgedrukt in het zomernummer van dit blad van 2019
- 5 Activiteitenverslag 2019
- 6 Formele benoeming Hans van Jaarsveld als nieuwe penningmeester
- 7 Financieel jaarverslag over het jaar 2019. (zie elders in dit blad.)
- 8 Verslag van de kascommissie
- 9 Benoeming van de kascommissie 2020.

10 Begroting 2020 (zie elders in dit blad)

11 Bestuursverkiezing

- Aftredend en herkiesbaar: Huig Markus
- Aftredend en niet herkiesbaar: Booij ter Haar

12 Rondvraag

13 Sluiting

Onze voorzitter Booij ter Haar heeft volgens de statuten het maximaal toegestane aantal perioden deze functie bekleed en kan niet worden herkozen. Er moet dus een nieuwe voorzitter worden gekozen. Zowel de leden als het bestuur kunnen kandidaten voordragen voor deze vacature. Een voor te dragen kandidaat moet tenminste de steun van 5 leden hebben. Denkt u een geschikte kandidaat of kandidate te kennen, overtuig hem/haar om zich beschikbaar te stellen. Het is beslist geen dagtaak.

Begroting 2020

	uitkomst 2020	begroot 2020	uitkomst 2019
baten			
contributies		2250	2250
advertenties		650	625
subsidies		1000	956
giften		40	40
verkoop		10	10
		<u>3950</u>	<u>3881</u>
lasten			
lezingen		1400	1325
drukwerk en porti		950	907
abonnementen		0	0
hardware		750	0
ontw. kst boek		250	0
website		200	623
archief en bibliotheek		250	0
overige kosten		250	261
		<u>4050</u>	<u>3116</u>
saldo		<u>-100</u>	<u>765</u>

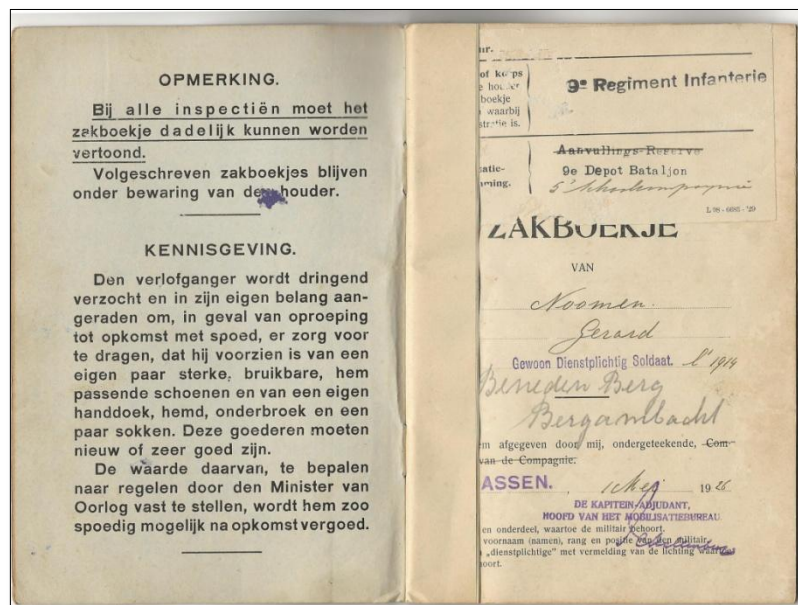
Balans per 31 dec. 2019

	31-dec- 19	31-dec- 18
balans per	19	18
activa		
vorderingen en overlopende activa	105	55
liquide middelen	8.722	8.033
	<u>8.827</u>	<u>8.088</u>
totaal activa	<u>8.827</u>	<u>8.088</u>
passiva		
eigen vermogen	<u>8.817</u>	<u>8.052</u>
overlopende passiva	<u>10</u>	<u>36</u>
totaal passiva	<u>8.827</u>	<u>8.088</u>

Staat van baten en lasten (in euro's)

	uitkomst 2019	begroot 2019	uitkomst 2018
baten			
contributies	2250	2250	2142
advertenties	625	600	600
subsidies	956	650	683
giften	40	0	10
verkoop	10		30
	<u>3881</u>	<u>3500</u>	<u>3465</u>
lasten			
lezingen	1325	1350	1323
drukwerk en porti	907	950	868
abonnementen	0	300	244
website	623	200	200
archief en bibliotheek	0	250	0
overige kosten	261	150	230
	<u>3116</u>	<u>3200</u>	<u>2865</u>
saldo	<u>765</u>	<u>300</u>	<u>600</u>

Uit het archief

Het zakboekje van soldaat Gerard Noomen

Gerard Noomen werd geboren op 22 november 1894. Hij stond geregistreerd als veldarbeider, wonende aan de Benedenberg en werd als loteling in 1914 ingelijfd bij de Infanterie. In 1917 ging hij met groot verlof. Pas op 1 oktober 1934 werd hij definitief ontslagen van de dienstplicht. Mocht hij tijdens zijn groot verlof onder de wapenen worden geroepen, dan moest hij zelf voor schoeisel, ondergoed en sokken zorgen, zo staat te lezen aan de binnenzijde van de omslag. Dat militairen tegenwoordig zelf deels hun uitrusting aanschaffen is dus niet nieuw.

